

Posl. br. I XXXVIII-P-3680/02
P-7445/04

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Zagrebu po sudu toga suda Tijani Kokić, kao sudu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja HEP d.d., Direkcija za proizvodnju, Sektor za toplinarstvo, Zagreb, Miševečka 15a, zastupan po punomoćniku Mervanu Begoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženice [redacted] iz Zagreba, Aleja lipa [redacted] radi plateža, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave održane dana 01. prosinca, 2005. g., u prisutnosti pun. tužitelja odv. Mervana Begovića te tuženice osobno, dana 14. prosinca 2005. g.,

presudio je

I/ Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

II/ Ukida se rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, Posl. br. Ovrvt-7983/2000 od 26.06.2000. g. kojim je naloženo ovršeniku **Mariji Prodanović-Belić** iz Zagreba, Aleja lipa 1a da ovrhovoditelju HEP d.d., Direkcija za proizvodnju, Sektor za toplinarstvo, Zagreb, Miševečka 15a isplati iznos od 2.144,52 kn, sa zakonskom zateznom kamatom od 19. 06. 2000. g. do namirenja.

III/ Ukida se rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave Posl. broj Ovrvt-5961/2001 od 05. 07. 2001. g. kojim je naloženu ovršeniku Mariji Prodanović-Belić iz Zagreba, Aleja lipa 1a da ovrhovoditelju HEP d.d., Direkcija za proizvodnju, Sektor za toplinarstvo, Zagreb, Miševečka 15a isplati iznos od 1.489,78 kn, sa zakonskom zateznom kamatom od 27. 06. 2001. g. do namirenja.

Obrazloženje

Tužitelj-ovrhovoditelj je ovršnim prijedlogom od 19.06.2000.g. predložio na temelju vjerodostojne isprave da sud donese rješenje o ovrsi za iznos duga od 2.144,52 kn, zajedno s zakonskim kamatama određenim Uredbom o visini stope zatezne kamate, a koja teče od 19. 06. 2000. g. pa do namirenja.

Ovaj sud je dana 26. 06. 2000 g. donio pod br. Ovrvt-7983/2000 rješenje o ovrsi kojim je prihvatio prijedlog ovrhovoditelja.

Po prigovoru ovršenika od 25. 09. 2000. g. sud je dana 03. 05. 2001. g. donio rješenje kojim je gore opisano rješenje o ovrši pod brojem Ovrvt-7983/00 stavio izvan snage, te se postupak nastavio po pravilima parničnog postupka.

Tužitelj-ovrhovoditelj je ovršnim prijedlogom od 27.06.2001.g. predložio na temelju vjerodostojne isprave da sud donese rješenje o ovrši za iznos duga od 1.489,78 kn, zajedno s zakonskim kamatama određenim Uredbom o visini stope zatezne kamate, a koja teče od 27. 06. 2001. g. pa do namirenja.

Ovaj sud je dana 05. 07. 2001. g. donio pod br. Ovrvt-5961/2001 rješenje o ovrši kojim je prihvatio prijedlog ovrhovoditelja.

Po prigovoru ovršenika od 18. 09. 2001. g. sud je dana 23. 02. 2004. g. donio rješenje kojim je gore opisano rješenje o ovrši pod brojem Ovrvt-5961/01 stavio izvan snage, te se postupak nastavio po pravilima parničnog postupka.

Tijekom oba parnična postupka tužitelj je predložio spajanje istih radi ekonomičnosti postupka s obzirom da se radi o istovrsnim postupcima između istog tužitelja i tuženika, za nastavna utužena razdoblja.

Sud je na ročištu 1. 12. 2005. donio odluku o spajanju spisa P-7445/01 na ovosudni spis P-3680/02 radi zajedničkog vođenja postupka i odlučivanja.

Tužitelj je zatražio isplatu duga koji se odnosi na isporučenu, a neplaćenu toplinsku energiju po računima priloženim uz prijedloge za ovrhu te sa zakonskim kamatama tekućim od podnošenja prijedloga za ovrhu.

Tužena je podneskom od 25. 09. 2000. g. odnosno 18. 9. 2001. g. osporila navedena potraživanja ističući kako je točno da nije platila navedeni dug, međutim, da tužitelj njoj nije izvršio isporuku toplinske energije s obzirom da od 1995. g. nema grijanje u stanu, odnosno grijanje je nedostavno jer npr. u vrijeme kada je vanjska temperatura bila - 17 u njezinom stanu je bilo tek + 7 stupnjeva C.

Nadalje, navodi kako je višekratno reklamirala navedeno stanje i kod tužitelja i kod upravitelja zgrade, međutim, navedeni problem riješen je tek 2004. g.

Također je istakla prigovor zastare dijela potraživanja.

Po istaknutom prigovoru zastare tužitelj je isti prihvatio te je izvršio specifikaciju tužbenog zahtjeva smanjujući isti na ročištu 01. 12. 2005. (list 45 spisa).

Sud je proveo dokazni postupak tijekom koje je izvršio uvid u dokumentaciju koja se nalazi u spisu i to: izvod iz ovjerovljenih poslovnih knjiga (list 2 spisa), dopis Gradskog ureda GSK-u (list 5 spisa), privremeno rješenje (list 6 spisa), zamolba tužene od 12. 10. 1995. g. (list 7 i 27 spisa), zapisnik o izvršenom inspeksijskom pregledu (list 8 spisa), dopis GSK tuženoj (list 29 spisa), molba od 5. 3. 2001. g. (list 30-32 spisa),

Odluka o opskrbi toplinskom energijom iz toplana na području Grada Zagreba (objavljena u "Službenom Glasniku" broj 5/92- u prilogu spisa). Odluka o načinu plaćanja komunalnih usluga (u prilogu spisa). Sud je ujedno saslušao svjedoke .
č (list 21-22 spisa) i svjedoka (list 45 spisa).

Medu strankama nije sporno da tužiteljica nije izvršila isplatu duga po računima priloženim uz prijedloge za ovrhu te nije sporan prigovor zastare.

Medu strankama je sporno da li je tužena bez obzira što u svojem stanu nije imala grijanje bila dužna platiti tužitelju naknadu za isporučenu toplinsku energiju.

Naime, tužitelj se poziva na odredbu čl. 39. Odluke o opskrbi toplinskom energijom (Službeni Glasnik Grada Zagreba 5/92) te čl. 3. st. 2. iste Odluke, kao i na čl. 25. i čl. 6. st. 2. Odluke o načinu plaćanja komunalnih usluga.

Sud je uvidom u Odluku o opskrbi toplinskom energijom iz toplana na području Grada Zagreba (u daljnjem tekstu: Odluka o opskrbi-Službeni glasnik Grada Zagreba 5/92) utvrdio da se čl. 2. st. 2. korisnikom toplinske energije smatra vlasnik stana koji u njemu stanuje, stanar, najmoprimac, korisnik stana u vlasništvu građana, vlasnik poslovnog prostora koji u njemu obavlja poslovnu djelatnost, korisnik poslovnog i dr. prostora, zakupac i osoba koja bez valjane pravne osobe koristi prostorije u zgradi.

Dakle, tužiteljica spada u krug korisnika toplinske energije propisanih ovim člankom.

Člankom 3. st. 2. iste odluke propisano je da tehnički obuhvat u smislu obaveza davatelja usluge prema korisniku obuhvaća i unutarnje instalacije, tj. uređaje i instalacije što služe za razvod toplinske energije i regulacije grijanja, uređaje za mjerenje i razvod potrošne tople vode, od toplinske stanice do trošila korisnika.

Člankom 4. st. 2. propisano je da unutarnje instalacije, nakon izdavanja uporabne dozvole, investitor predaje na odražavanje davatelju usluge.

Člankom 25. iste odluke propisano je da davatelj usluge dužan održavati toplinski sustav toplana od izvora do trošila korisnika s tehničkim obuhvatom prema čl. 3. ove odluke.

Dakle, iz ovih odredbi jasno proizlazi da je tužitelj bio dužan održavati instalaciju za provođenje toplinske energije to krajnjeg korisnika, dakle, i instalaciju koja dovodi energiju do trošila u stan korisnika, dakle radijatora.

Prema tome, instalacije u zgradi od kotlovnice-toplinske stanice pa prema stanovima također bi bile obuhvaćene čl. 3. i 4. predmetne odluke.

Člankom 21. naprijed navedene odluke propisano je da je davatelj usluge dužan uslugu opskrbe toplinskom energijom pružati trajno i nesmetano. Nadalje, dužan je osigurati količinu toplinske energije kojom se u prostorijama korisnika u razdoblju ogrjevne sezone postići temperature zraka projektirane prema propisima o toplinskoj tehnici u građevinarstvu u vremenu od 6 do 22,00 h (dnevni režim rada), a u vremenu od

22,00 do 6,00 h (noćni režim rada) davatelj usluge dužan je osigurati onu količinu toplinske energije kojom će se u prostorijama korisnika postići prosječna temperatura zraka najmanje 15 stupnjeva C.

Iz suglasnih navoda svjedoka [ime] te [ime] proizlazi da u stanu tužiteljice nije bilo grijanja odnosno nije bilo adekvatnog grijanja sukladno ovim odredbama Odluke o opskrbi toplinskom energijom, već je u njezinom stanu bilo izrazito hladno. Naime, svjedok [ime] navela je kako u zgradi u kojoj stanuje stanuje i tužena te kako je u stan tužene toplinska energija dopremana jednom vertikalom, a u njezin stan doprema je bila vršena kroz dvije vertikale, dakle, jednom koja je bila nezavisna od vertikale koja je grijala stan tužene, i drugom vertikalom, na kojoj je bio i stan tužene.

Nadalje, svjedokinja je navela kako je dio stana grijan vertikalom kojom se grijao i stan tužene bio hladan, dok je dio stana grijan po drugoj vertikali bio prevruć.

Takoder je navela, a što je suglasno naveo i svjedok [ime] da je tužena višekratno tražila pomoć, reklamirala nastalo stanje te se obraćala na više strana radi popravka nastalog stanja.

Iz iskaza svjedoka [ime] proizlazi i da je nastala situacija riješena nivelacijom kotlovnice u dva navrata, te da je nakon posljednjeg niveliranja problem riješen te tužena više nema problem s grijanjem.

Dakle, iz navedenih iskaza te dopisa koji je tužena upućivala GSKG-u, tužitelju, upravitelju zgrade, a radi popravka odnosno regulacije nastalog stanja, sud je utvrdio da u razdoblju od 1995. g. pa tijekom cijelog utuženog razdoblja tužena nije imala adekvatno grijanje sukladno odredbi čl. 21. Odluke o opskrbi toplinskom energijom.

Takoder, uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu kao i iskaza svjedoka [ime], sud je utvrdio da tužitelj nije postupio niti sukladno odredbi čl. 26. st. 1. točke b.do J. odnosno nije dostavio dokaze da je postupio sukladno istim.

Naime, sud smatra da je malo vjerojatno da bi do nastale situacije u stanu tužene došlo te se isto stanje odražavalo kroz više godina da je tužitelj postupao sukladno odredbi čl. 26. predmetne odluke.

Tužitelj se tijekom postupka pozivao na odluku čl. 6. st. 2. o obvezi korisnika plaćanja isporučene toplinske energije bez obzira na to da li se korisnici navedenom energijom služe.

Sud smatra da se navedena odredba može primijeniti u slučaju kada je stan prazan, voljom korisnika, dakle vlasnika, ili drugih osoba navedenih kao korisnici u čl. 2. st. 2. Odluke o opskrbi toplinskom energijom

Medutim, kako iz naprijed provedenih dokaza je proizašlo da tužitelj nije postupio sukladno odluci o opskrbi toplinskom energijom, jer nije održavao instalacije i toplinsku

stanicu na način kako je to propisano predmetnom odlukom, s obzirom da razlog neisporuke toplinske energije u stan tužene nisu bili njezini radijatori ili kvar na istima već kvar na toplinskoj stanici koji je provođenjem nekoliko nivelacija otklonjen, to sud smatra da tužitelj nije izvršio svoju obvezu prema korisniku, tuženoj, jer joj nije isporučio toplinsku energiju, a kako je bio obavezan, te stoga smatra da nije niti tužena obvezna platiti tužitelju energiju koja joj nije bila isporučena, a do čega je došlo mimo volje tužene.

Stoga je sud u cijelosti ukinuo oba ovršna rješenja, kako je to već navedeno u izreci presude.

Tužena nije zatražila naknadu parničnog troška.

U Zagrebu, dana 14. prosinca 2005. g.

Sudac:

Tijana Kokić v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa iste, putem ovog suda na Županijski sud u Zagrebu, u 4 istovjetna primjerka za sud i stranke.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku

Za točnost otpravka- ovlašteni službenik:

Biserka Čuljak

